

Kapitalist Virüs Korona

TURAN ÖZCAN

Redaktör

Yılmaz Akan

Kapak

Yusuf Anar

Karikatür çizimi

Sait Oktay

ISBN: 978-625-7237-37-6

1.Baskı: Aralık 2021

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir. Hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa cad. No: 4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

www.egebasim.com.tr

Sertifika No: 45604

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ	3
GİRİŞ	16
İLKEL TOPLULUKLARDA YAŞLILAR	23
SUSMAK ONAYLAMAKTIR..!	31
BEYAZ GÖMLEKLİ İŞKENCECİ: BAKICI SCHREİBER	36
ZİVİ'LER ANLATIYOR	52
YAŞLILAR VE BAKIM EVLERİNDE NE KADAR YAŞANIR?	64
BAKİMEVLERİNE KİMLER GİDİYOR?	68
ÇAĞDAŞ PONTİFEXLER	70
HASTALIKLARIN ÖNLENMESİNDE VE TEDAVİSİNDE SOSYAL FAKTÖRLER BELİRLEYİCİDİR	75
“FAKİRSEN ERKEN ÖLMELİSİN»	79
YAŞLILIK-HASTALIK-İZOLASYON-İNTİHAR!	81
YAŞLILIK VE HASTALIKLAR	84
BAKIM SİGORTASI	96
EMEKLİLER DAHA DA FAKİRLEŞTİRİLİYOR!	107
İHTİYAR MAHALLELERİNDEN İHTİYAR ŞEHİRLERİNE DOĞRU	125
HOSPİZ – ÖLMEK ÜZERE OLANLARA REFAKAT	129
BATI'DAKİ ÖTANAZİ (AKTİF ÖLÜM YARDIMI) TARTIŞMALARININ AMACI NEDİR?	139
2040 YILI FANTAZİLERİ	144
HASTANELERDE YER KALMADI HABERLERİ	159
VİRÜS LABORATUVARDA MI ÜRETİLDİ?	168
SONSÖZ SİMONE DE BEAUVOİR'DEN	177
YARARLANILAN KAYNAKLAR:	179

SUNUŞ

Yiyecek sıkıntısı çeken bazı fakir, ilkel topluluklarda hiçbir şey üretemeyen ama tüketen ihtiyarlar topluma yük olarak kabul edilir ve bu nedenle ya ölüme terk edilirler ya da şereflerine düzenlenmiş bir törenle öldürülürlerdi.

Genç ve sağlıklı kuşak, gelecekte kendi kaderlerinin de ölme terk edilmek ya da öldürülmek olacağını bile bile gerçekleştirebilirlerdi bunu.

Şimdi fakir ve ilkel değil, tersine zengin ve “modern” topluluklar, yani “Çağdaş Batı Medeniyetleri”, çok gelişmiş kapitalist toplumlar kendileri için “Yük!” olarak gördükleri bu çalışmayan ve üretmeyen ama tüketen toplum kesimini, ihtiyarları, ölüme terk etmeye ya da öldürmeye hazırlanıyor.

Bu kez ihtiyarları ölüme terk etmek ya da öldürmenin sebebi açlık korkusu ve yaşama güdüsü değil, kapitalist kâr hırsı ile bireylerin bencilce daha lüks yaşama isteği.

Batılı gelişmiş kapitalist ülkelerin gelişmiş kapitalistleri reel sosyalizmin de çöküşünden sonra, ülkelerindeki işçi ve emekçilerin yıllar süren mücadeleleri sonucu elde ettikleri sosyal kazanımları en kısa sürede geriye alarak, uluslararası pazarda kendi rekabet şanslarını artırmaya, kârlarına kâr katmaya çabalıyorlar.

Her zaman olduğu gibi yine önce kitleleri ikna etmek için «büyük», “güzel” ve “kutsal” hedefler gösteriyorlar. Kuralları kendileri koyuyor –örneğin Avrupa Para Birliğine girebilmek için yüzde üçlük bütçe açığı gibi–, sonra da “bu kritere ulaşabilmek için sosyal giderlerin kesilmesi gerektiği”ni söyleyerek

taarruza geçiyorlar.

Batı Avrupa ülkelerinde günümüzde 60 yaşın üzerindeki insanların genel nüfusa oranı yüzde 20. Bu oran 2040 yılında yüzde 40'ı geçecek.

Federal Almanya'da 1994 yılında 20 milyon emekliye yapılan maaş ve sağlık giderlerinin toplamı 650 milyar DM'ydi. Federal Bütçenin 1998 yılında 680 milyar DM olması planlanıyor.

2019 yılında işçi emekli sayısı 21 milyon 600 bine çıktı. Bu emeklilere 328 milyar euro emekli maaşı ödendi. 1 milyon 340 bin de memur emeklisi var. Onlara da 48 milyar 800 bin euro ödenmiş. 2015 yılında Almanya'da 65 yaş ve üzerindeki insanlar için yapılan sağlık harcaması ise 168 milyar 411 milyon olmuş. Bakım Sigortası da 2020 yılında bakıma muhtaç olanlara 49 milyar 100 milyon euro ödemiş. Toplamda 594 milyar 300 milyon euro yapıyor. Emeklilik, sağlık ve bakım sigortaları tarafından yapılan bu ödemelerde Federal Almanya bütçesinin herhangi bir katkısı yok.

2021 yılında Federal Bütçenin 498 milyar euro olduğunu ve buradan yatırım için yaklaşık 62 milyar euro ayrıldığını göz önüne alırsak yaşlıların neden yük olarak görüldüğü daha iyi anlaşılır diye düşünüyorum.

2020 yılı Türkiye bütçesi bugünkü kur ile yaklaşık 110 milyar euroydu.

2021 yılı istatistiklerinde Federal Almanya'da emeklilerin emekli olduktan sonra ortalama 19 yıl yaşadıkları görülüyor. Emeklilerin masraflarını kısmanın yollarından birisi emeklilik yaşını yükseltmek, ikincisi de emeklilerin yaşam süresini kısaltmak. 2021 yılında Almanya'da emeklilik yaşı 67. Bu günlerde de 68 veya 69'a yükseltilmesi tartışılıyor. Aslında o yaşa kadar çalışan işçi neredeyse yok. O 60'lı yaşlarda işçilerin büyük ço-

ğunluğu işsiz. Ama bu emekli yaşı yükseltme işi emekli maaşını azaltmanın bir yolu oluyor. Nasıl mı? İşsiz olan insanlar 63 yaşında emekli olmak zorundalar. 67 yaşına daha 4 yıl kaldığı için her yıl için yüzde 3,6, 4 yılda yüzde 14,4 kesinti yapılıyor böylece emekli maaşı düşüyor. Planlandığı gibi 69'a çıkarılırsa emekli yaşı o zaman yüzde 21,6 kesilecek!

1997 yılı *Sosyal Sigortalar Kurumu İstatistik Yıllığı* 91. sayfasındaki verilere göre 1997 yılında Türkiye'deki emeklilerin ortalama ölüm yaşı kadınlarda 68, erkeklerde ise 65'ti. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) 2020 verilerine göre erkeklerde doğuştan beklenen yaşam süresi 75,9 yıla, kadınlarda ise 81,3 yıla çıktı.

İhtiyar insanların maliyetinin yüksekliği ortada. Bu durum diğer Batı Avrupa ülkeleri için de geçerli.

Bu nedenle hükümetler gelecek yıllar için bugünden tedbirler alıyorlar. Emeklilik Reformları, Sağlık Reformları, Sosyal Devletin Yeniden Yapılanması çalışmalarıyla emekliler ile işsizlerin ilerideki yıllardaki sefaletini hazırlıyorlar.

Bekâr ve çocuksuz insanların evli ve çocuklulardan 7 yıl daha kısa yaşadığı biliniyor.

Yalnız yaşayan insanların diğerlerine göre daha çabuk hastalandığı, hastalanınca geç iyileştiği ve ortalama ömrünün de daha kısa olduğu biliniyor.

Bu nedenlerle uygulanan konut ve para politikalarıyla hükümetler insanları bekâr, yalnız ve çocuksuz yaşamaya özendiriyor, zorluyor.

Federal Almanya'da 1995 yılında 12,5 milyon insan tek başına, yapayalnız yaşıyordu. Bu rakam her yıl daha da artıyor (2019 yılında tek başına yaşayanların sayısı 17 milyon 560 bine çıktı).

Toplumu atomlarına kadar parçalama ve insanları yalnızlaştırma politikaları meyvelerini vermekte gecikmiyor. Almanya’da 1996 yılında gençlerin yüzde 70’i aile bağlarının zayıf olduğunu ve aile fertlerinden birisi için fedakârlık yapmayacağını söylüyordu.

Yükselen ortalama ömür süresi, azalan nüfus dolayısıyla ABD dahil tüm Avrupa ülkeleri artan ihtiyar sayısına bir “çözüm” bulma gayretinde. Sayıları milyonlarla ifade edilen, zamanında üretmiş ama artık üretmeyen, tüketen, bu nedenle ekonomiye “yük” sayılan ihtiyarların bu “yük”ünden nasıl kurtulacaklarının planlarını yapıyorlar ve adım adım da uyguluyorlar.

İlk akla gelen ve hemen uygulanmaya başlanan emekli maaşlarını azaltarak ihtiyarları fakirleştirmek oldu ve bu yıllardır derece derece hayata geçiriliyor.

Sağlık reformlarıyla ihtiyarlar biraz daha fakirleştiriliyorlar ve daha ucuza gelsin diye artık önemli bir kalp ameliyatından sonra bile insanlar fazla hastanede yatırılmayarak evlerine gönderiliyorlar. Burada evde bakım servislerinin hemşireleri gerekli bakımı, günde gerekirse üç kez evine gelerek yapıyor.

Açıktan ya da dolaylı olarak emeklilik sigortası ve sağlık sigortası primlerinin yüksekliğinin sebebinin, sayıları her yıl artan ihtiyarlar olduğu vurgulanarak, toplumun çalışan, aktif kesimine hedef gösteriliyorlar. Hatta işsizliğin artmasının bile sebebinin ihtiyarlar olduğu, yüksek işçi maliyetleri nedeniyle sermayenin Almanya’ya değil de başka ülkelere yatırım yaptığı anlatılıyor.

Genç kuşak, işsizliğinin de eline maaş olarak az para geçmesinin de sorumlularından birinin sayıları artan ihtiyarlar olduğunu düşünerek yavaş yavaş ihtiyar kuşağına karşı bilinçaltında gizli bir nefreti geliştiriyor.

Bu nedenle binlerce tavuğu çok dar mekânlarda tutarak onla-

ra işkence ettiği için yargılanan kapitalist çiftlik sahibini, mahkemede ona yumurta atarak protesto ediyorlar da, ihtiyar insanlara işkence edeni, ihtiyarları öldürenleri mahkemede protesto etmiyorlar.

Bütün bunlarla birlikte insanlara aktif ölüm yardımı, ötanazi tartışmaları arada bir ısıtılarak tekrar sunuluyor. Başlangıcı çok insani bu ötanazi tartışmalarının. “İyileşmesi mümkün olmayan ve hastalığı dolayısıyla çok acı çeken bir insana, kendi isteğiyle doktorlar ölüm yardımı yapabilmeli” deniliyor.

Aktif ölüm yardımı Hollanda’da yasal olarak serbest değil ama, doktorlar belirli şartlarla ve resmi dairelere bilgi vererek ötanazi uygulayabiliyorlar.

ABD’nin Oregon Eyaletinde “Saygın Ölüm Yasası” olarak adlandırılan bir yasa referandumda yüzde 51.3 çoğunlukla halktan onay aldı. Buradaki adı ise “Hekim Destekli İntihar”. Yasayı Federal Mahkeme iptal etti. Ve iptal gerekçesinde Mahkeme “toplumun bu konuyu daha tartışması gerektiğini” belirtti. Böylece ileride “toplumda yeterince tartışıldıktan sonra” uygulanabileceğini ima etti.

Avustralya’da da üç doktorun raporuyla iyileşmesi mümkün olmayan ve çok acı çeken bir hastaya aktif ölüm yardımı yapılabilmesi için yasa çıktı 1996 yılında. Bu yasa da Avustralya Yüksek Mahkemesi tarafından iptal edildi. İptal “esas”tan mı yoksa “usul”den mi yapıldı gazete haberlerinde ayrıntı yok.

Ancak “Çağdaş Batı Medeniyetlerinde” önümüzdeki yıllarda bu konunun daha çok tartışılacağı ve bu konuda yasalar çıkarılacağı kesin. Önemli olan ötanazinin yasal zemine oturtulması. Bir kere yasal zemine oturtulsun yeter!

İddia ediyorum!

Zaman içinde şu andaki tartışmalarda kullanılan “İyileşmesi mümkün olmayan, çok acı çeken hastanın kendi isteğiyle” cümlesinden önce “kendi isteğiyle” bölümü, daha sonra “çok acı çeken” bölümü çıkarılacak!

Fiilen ve yasal olarak bu bölümler cümleden çıkarılmasa bile uygulamada pek dikkat edilmeyecek!

Başlangıçta üç doktor raporu gerekirken, ileride tek doktor raporu aktif ölüm yardımı için yeterli olacak!

İddia ediyorum, çünkü “Çağdaş Batı Medeniyetlerinde” bugünden ihtiyarlara yönelik şiddet ve işkenceye karşı toplum duyarsız, polis ilgisiz, ihtiyarlara işkence edenlere, ihtiyarların ölümüne sebep olacak kadar işkence edenlere mahkemeler, sanki bu tür suçları teşvik edercesine, çok düşük ceza veriyorlar.

Bu kitapta mahkeme tutanakları ve kararları, görgü tanıklarının ifadeleri, uzmanların, bilim adamlarının tespitleri, hükümetin uygulamaları, muhalefet partilerinin tutumları ve toplumun tepkisizliklerinden oluşan fotoğraf parçalarını birleştirdim.

Ortaya “Çağdaş Batı Medeniyetlerinde” 2000’li yıllarda ihtiyarlar için hazırlanan korkunç bir geleceğin fotoğrafı çıktı.

2040’a doğru “Çağdaş Batı Medeniyetlerinin” aktif üyeleri “İhtiyarlara Ölüm!” diye açıktan bağırmasalar da “İhtiyarlara Ölüm!” diye bağırın neoliberal ideologları alkışlayabilirler!

Onlar bu alkışı tutarken topluma ve ekonomiye “yük!” olduğuna inandıkları ihtiyarların ölümünden kendilerine de bir pay düşeceğini, gelirlerinin artacağını düşünecekler.

Ama hiçbir kazançları olmayacak!

Sadece kapitalistlerin kârları daha da artacak!

Ve insanlar 30-40 yıl sonraki kendi ölüm fermanlarını imza-

layacaklar. Çünkü 30-40 yıl sonra kendileri ihtiyar olacak!

Özetle kendi iplerini kendileri çekecekler!

Neoliberalizmin ideologları medyanın da büyük yardımıyla şimdiden ve yavaş yavaş buna hazırlıyor insanları.

Ve insanlar safça ikna olmakta birbirleriyle yarışıyorlar!

Tek tük çıkan karşı sesler medya ve basın-yayın tekellerinin süzgecinden geçip insanlara ulaşamıyor, ulaşanlar ise çarpıtılmış oluyor.

Bu kitap da neoliberal saldırılara bir karşı duruş için yazıldı.

Tekelci medya ve basın-yayın organlarının süzgecinden geçebilecek mi?

Ne kadarı ve nasıl çarpıtılacak?

Göreceğiz!

Turan Özcan

Duisburg, Temmuz 1997